

SLOVENSKI NAROD.

Škajba vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld., 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld., 30 kr., za jeden mesec 1 gld., 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 20 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznaki la plačuje se od štiritopne potit-vrste po 6 kr., če se oznaki jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravištvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Up ravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznaki, t. j. vse administrativne stvari.

Shod društva „Jednakopravnost“ v Idriji.

Shod, kateri je sklicalo društvo „Jednakopravnost“ v nedeljo, dne 22. t. m., v Idriji, privabil je na stotine občinstva v pivarno „Pri zlatem orlu“, in je bilo posebno mnogoštevilno zastopano rudarstvo. Poglavitni namen temu shodu je bil, da se rudarstvo izreče o načrtu pravil za bratovsko skladišnico v Idriji in stavi nasvete, katere bi imeli zaupniki rudarjev zastopati pri končnem uredovanju teh pravil. Deželni poslanec idrijski, dr. Majaron, pretresal je z odposlanci rudarjev že dan prej ta pravila.

Pred posvetovanjem pravil na shodu vršilo se je pa poročevanje poslancev dra. Ferjančiča in dra. Majarona o njunem delovanju v državnem, oziroma v deželnem zboru.

Ker je bil predsednik društva, idrijski župan g. Dragotin Lapajne, po bolezni zadržan, otvoril je zborovanje društveni podpredsednik, g. Vidmar.

Le ta je najpred dal besedo g. dru. Majaronu, kateri je na kratko poročal o svojem delovanju v deželnem zboru. Omenjal je, da je iz pozabnosti izkopal zakon o mirovni sodiščih, kateri je v veljavi že dolgo vrsto let, a se nikoder ne izvršuje. Kazal je na korist, katere bi imelo prebivalstvo, če bi se taka sodišča po občinah ustanovila in bi poslovala. Prihranjenih bi bilo mnogo potov in stroškov za male pravne stvari, ki bi se opravljale doma. Zato je nasvetoval, da se naroči deželnemu odboru, da izda poduk o teh sodiščih in priredi obrazce za poslovanje.

Dalje je pojasnjeval svoje nasvete in predloge za popolnjenje volilne pravice, kolikor je to mogoče po volilnem zakonu za državni zbor. Dotične predloge so pa obrezuspešili klerikalni poslanci, kateri so se osobito protivili tajni volitvi; le ti so zapustili deželno zbornico, tako da ni bilo za spremembo volilnega reda potrebne kvalifikovane večine. Govorec o idrijskih razmerah je omenjal, da se je dne 3. marca t. l. v prvi in obširno govorilo o idrijskih razmerah v deželnem zboru, in da se je po njegovem predlogu vzprejela resolucija, mereča na to, da se mezda delavcem izboljša in izboljšajo pro-

vizije, katere se plačujejo dosluženim ali osemoglim rudarjem. V namen, da se odpravijo kričeče zdravstvene razmere v Idriji, izposloval je od deželnega zbora prispevek 2000 gld. Potoval je pa tudi na Dunaj in v poljedelskem ministerstvu posredoval na korist rudarstva, in poljedelski minister mu je zagotovil, da hoče mezde delavcem izvišati, provizije uravnati ter za vodovod, ki je z zdravstvenega stališča za Idrijo jako pereče vprašanje, izdatno prispevati. — Zbrano občinstvo je poslančevo poročilo z odobravanjem na znanje vzelo.

K temu poročilu cglasil se je za besedo iz Ljubljane na shod prišedši socijalni demokrat Zadnik. Ne bode oporekal, pravi, da se je dr. Majaron v prid Idrije tako potezal, kakor je navajal, — a vse to potezanje je prazno, v deželnem zboru se sploh ne da ničesar doseči, — deželni zbor glede na svojo sestavo ne bode nič koristnega ukrenil v prid delavstvu, — in meščan sploh nima srca za delavca. Premeniti se mora ta socijalni red in ustava, ter šele tedaj, ko se uvede občna, direktna in tajna volilna pravica, pridejo boljši časi. Govornik se zaganja v narodno stranko, ravno tako v klerikalno, — omenja pa šele na vmesne klice, kateri stranki se sam prišteva. Takoj se spusti tudi v polemiko z — naslednjim govornikom, državnim poslancem, ter omenja, da se tudi v državnem zboru ne bode ničesar doseglo za delavstvo, dokler ne bode sestavljen po volilnem redu v smislu socijalne demokracije. Napada dra. Majarona, kaj hodi okoli ministrov, češ, s „prosjachenjem“ se ničesar ne doseže. Deželni in državni poslanci ne iščejo družega, kakor svoje koristi in je le slepilo, če se volilcem lepše delajo, kakor so. Na to je nastal vihar, govorjenje tega sodruga se je imenovalo infamno in impertinentno, in na odločni poziv poslušalstva je moral preklicati svoje besede, da s tem ni mislil idrijskih poslancev. — Zatrjevalo se nam je, da je bilo poslušalstvo na shodu do 3/4 tako, ki stoji v dotiki in pod vplivom socijalne demokracije, in še temu se se napadi sodruga zdeli preneumni. — Dvignil se je pa iz delavstva samega govornik gosp. Habe, kateri je z vso odločnostjo zavrnil napade in sum-

nčenja Zadnikova, rekoč posebno, da je sam stal v dotiki s socijalno demokratično stranko, da se je pa z nevoljo odvrnil od nje, ko je pregledal njene namene ter se uveril, da le neuko ljudstvo s svojimi frazami lovi v svoje mreže. — Le ta delavec je tudi kazal na to, kakšna je ta stranka pri delu. Tam, kjer bi se imelo delovati v prid delavcem, kakor tudi drugim slojem, v državnem zboru, z Nemci vred z obstrukcijo zavira vsako delovanje. Proč s takimi osrečevalci ljudstva! Tem besedam so zborovalci živahno pritrjevali.

Na to dobi besedo državni poslanec dr. Ferjančič.

Z ozirom na to, pravi, da se imate podrobno posvetovati o bratovski skladišnici, o stvari, ki vas tako živo zadeva, nisem bil namenjen dolgo govoriti. Pa še to malo, kar sem nameraval povedati, otežuje mi način, kako je v razgovor posegel govornik iz Ljubljane. Tega načina govorjenja sploh nisem vajen in še manj bi se ga nadejal sredi idrijskega rudarstva, mej katerim sem v dobi svojega poslanstva priredil že veliko shodov, na katerih so se razpravljala politična in osobito idrijsko prebivalstvo zadevajoča vprašanja celo mirno, trezno in brez strasti in sumničenj. Obžalujem, da je to danes drugače po načinu, kateri je zanesel mej zborovalce socijalni demokrat iz Ljubljane. Vkljub temu se nadejam, in prosim, da bi mojim besedam sledili s pazljivostjo, kakor sem je vajen od idrijskih volilcev. Poročati ne morem prav za prav o delovanju v državnem zboru, ker to ni bilo delovanje, marveč je bilo le to, da smo s potrpežljivostjo in požrtvovalnostjo dva meseca prenašali razsajanje Nemcev, kateri so hoteli doseči in so tudi dosegli, da se ni v drž. zboru nič delovalo in nič dognalo. — Vender brez pomena ni bilo to zasedanje za nas, — celo narobe, jako velikega pomena je bilo. Slovenci, Hrvatje in Malorosi smo se zbrali v skupno parlamentarno zvezo in stopili smo z zastopniki češkega in poljskega naroda ter jednega dela Nemcev v parlamentarno večino. Že pred volitvami smo si prizadevali pot pripraviti zvezi mej slovenskimi in hrvatskimi poslanci. Narodna stranka je vedno uvidevala, da naše slovenske

LISTEK.

Javna kritika gledališnih predstav.

(Kulturna črtica.)

Nekaj časa sem se bili gledališni škandali po italijanskih mestih, rekel bi, na dnevnem redu. Ni še pojenjala govornica o jednom, že se je bil dogodil drugi. — V nekem mestu je hotel n. pr. gledališni vodja z novo „specijaliteto, kakor je slavno ondotno občinstvo ni še videlo“, opomoči svoji onemogli blagajni. Napovedal je z veliko reklamo „non plus ultra“ „prave turške senopise“. Zvečer je bilo gledališče že davno pred pričetkom razprodano, in gotovo si je vodja prav zadovoljno mel roke.

Toda ne hvali dne pred večerom! Posebno pa tega ne stori gledališni vodja pred koncem predstave!

Zastor se dvigne in predstava se prične. A igra ni trajala dolgo. Kmalu je letelo vse, kar je le bilo pri roki, proti odru. Na zadnjih stojiščih, na visokem Olimpu, so vročekrvni obiskovalci barijere, lesena naslonila, sploh vse, kar ni bilo dovolj pritrjeno in pribito, potrgali, in so s tem ometavali oder. Občinstvo je hitro izpoznalo, da je šlo na led.

V Livornu, v rojstnem mestu hitro zaslovelega

Mascagnija, je dejala neka potujoča operetna družba predstave. Prizadoma ni bila nikak „star“, in neki večer je nastalo ono strašno vikanje in krikanje, piskanje in žvižganje, rujovanje in mijavkanje, kakoršno je le po malih laških gledališčih mogoče. Vrh tega letelo se proti odru gnjile oranže, bruske, jabolka in tudi klopotev ni nedostajalo. Nekdo vrgl je za prvo pevko, ki je, naravno, pred takim napadom bežala hitro za kulise, celo kos kremenca.

In v nekaj tako slavljemem milanskem gledališču „Scala“ je bil nedavno škandal, da mu ga gotovo ne bode kmalu para. Tu se občinstvo ni zadovoljilo z obilnatim mijavksnjem in vpitjem: „Basta! Basta!“ — ampak najpovzvetnejši so poskakali v orkester, vrgli kapelnika na cesto in se pobijali z ostalimi muziki. Neki Magge, kontrabasist, se je branil s svojim instrumentom ter ga poveznil divjemu gledališčnemu akcijonérju na glavo. Nekaterniki so se dvignili celo na oder — a ti gotovo ne toliko radi slabe predstave . . . , saj se je plesal ravno balet: Michele Strogoff. Ko se niso mogli na ničem več znesti, pričeli so si še mej seboj pobijati cilindre.

Da se ne sme na tako brutalen način izražati svojega nezadovoljstva, je naravno. Tu brani gledališnega vodjo in njegovo osebje že kazenski za-

konik ali pa vsaj policija. Toda kaj je s sikanjem, žvižganjem, piskanjem, stokanjem in drugimi izrazi nezadovoljnega občinstva? Ali je to opravičeno ali ne?

Oglejmo si najprej, kaj nam o tem poroča zgodovina in potem odgovorimo tudi, kaj zahteva oika!

Žvižganje je bilo že pri starih Grkih znamenje, da jim ni igra ali pa igralec po volji.

Cicero omeni v svojem spisu (Paradoxa, III. 4) o Grkih: . . . „stihu, v katerem je le jeden zlog premalo ali preveč, prične se sikati“ . . . Neki drugi pisec poroča o igralcu Hegelohu, da mu je občinstvo žvižgalo, a ne morebiti radi tega, ker ni svoje uloge dobro znal ali jo pa slabo igral. Grškemu, za govor in godbo fino razvitemu posluhu je že zadoščalo, da glumec ni pogodil poluglasnika.

Rimljanom, ki so malo da ne v vsaki stvari posnemali Grke, bilo je žvižganje v naznačenem pomenu znano. Slavni lirik Horac se nekje izrazi, da bode ljudstvo žvižgalo, on pa da bo ploskal. Rimljani so še celo, kot pozneje Francozi, prinašali s seboj v gledališče piščalke. Cicero se pohvali, da je bil vselej, kedar se je prikazal pri javnih igrah, s močnim ploskanjem sprejet, in da se ni cglasila niti jedna pastirska piščalka. (Cic. ad Att. I. 16.) (Dalje prih.)

stvari, in posebno tisti interesi, za katere se je pometati v državnem zboru, morajo škodo trpeti, če pičilo število slovenskih poslancev v državnem zboru ne deluje skupno in složno. Narodna stranka je izpoznava, da je tako sodelovanje v državnem zboru mogoče, vključno različnim potom, katere bomo z domačimi nasprotniki v domovini. Zaradi tega si je narodna stranka prizadevala, da bi se zadnje državnozbornske volitve vršile po dogovoru s katoliško-narodno stranko, ker je mislila, da le take mirne in dogovorne volitve so pogoj skupnemu postopanju poslancev v državnem zboru. Dogovor se pa ni dosegel in s težkim srcem smo šli poslanci narodne stranke na Dunaj, ker nismo vedeli, kako se uravna naše razmerje s poslanci domače nasprotnice nam stranke. Vršila so se dolgotrajna posvetovanja, v katerih podrobnosti se nečem spuščati. Naposled smo se vendar izjedini, za program, kateri je bilo moč vsprejeti, ne da bi bili morali odjenjati od svojega načelnega stališča. Zvezali smo se slovenski poslanci med seboj in s Hrvati ter tudi z Malorusi. Ta zveza je pomenljiva ne toliko po številu poslancev, marveč po tem, da družijo med seboj zastopnike treh slovanskih narodov, broječih v Avstriji okoli 5 milijonov duš. Ta zveza je pa še bolj pomenljiva, ker se je združila s češkimi in poljskimi zastopniki, — ter z jednim delom nemških zastopnikov, in sicer onim, kateri pripoznava Slovancem enakopravnost, — v parlamentarno večino. V prvič so sedaj poslanci vseh slovanskih plemen parlamentarno tesno zvezani. In zato sem prej po pravici rekel, da je bilo to zasedanje drž. zbora velicega pomena za nas Slovence, kakor tudi za Slovanstvo v obče. Jaz trdim, da ravno ta naša zveza je za dober del Nemce napotila na obstrukcijo. Oni so videli, da stoji v manjšini nasproti večini, v kateri so združeni vsi Slovani. To jim ni dalo spati, njim, ki so bili vajeni gospodstva v Avstriji. To, da so izgubili gospodstvo, jih je raveljalo na obupen korak, obstrukcijo; — jezikovne naredbe za Češko in Moravsko bile so jim samo izgovor, s katerim so zakrivali pravi vzrok obstrukcije. To je pomen naše parlamentarne zveze in če bi le-ta tudi ne bila vsakemu povsem po godu, smatrati jo mora s tega širšega, občeslovanskega in nad naše domače praske vzvišenega stališča.

O kakem pozitivnem delovanju v tem zasedanju državnega zbora, kakor sem že rekel, ni moč govoriti, ker so Nemci in z njimi združene male frakcije in osobito med njimi socijalni demokratje zabranili vsako delovanje. Komaj da smo na razgovor spravili kričeče in v nebo vpijoče razmere, ki so se godile na Prizorskem, pa še tega nismo mogli dognati. Ko se je videlo, da Nemci in z njimi združene frakcije ne odnehajo razgrajati, je vlada zaključila državni zbor, a stranke, zvezane v parlamentarno večino, obljubile so si na najslavesjši način, da bojevo v tej zvezi vstrajati. Kako se razreši zmedeni politični položaj, tega sedaj nikdo ne vé, — a če ostanemo Slovani zvezani, Slovenci lahko mirno zremo v bližnjo bodočnost.

Nemci pa so prenesli obstrukcijo tudi mej ljudstvo. Na nečuvstven način so vzemirali svoje ljudstvo in le to po svojih shodih tako brezobzirno nastopa proti Slovanom in osobito nam Slovencem, da tudi mi ne moremo molčati in moramo dati odgovor na izzivanja od nemške strani. Državni poslanci smo torej sklenili sklicati vseslovenski in istrsko-hrvatski shod, na tako široki podlagi, da boče to za naše težnje manifestacija, kakor je od časov tabarov nismo več imeli. Po pripravah, pri katerih tudi jaz sodelujem, soditi, bodo vse slovenske stranke složno zastopile, ker o točkah, katere se bodo razpravljale, so tudi vse jedine.

Prestopivši na lokalna vprašanja, omenja govornik, koliko si je prizadeval za koristi svojih idrijskih volilcev, ker se pa ni moglo vršiti v zbornici sami, kjer se zaradi obstrukcije ni moglo priti do besede tudi ne za najpotrebnejše in najnujnejše stvari. Storil je to s posredovanjem pri poljedelskem ministerstvu in dobil iz ust ministra zagotovilo, da bode marsikaj ukrenil v prid rudarstva.

To postopanje se je izpoljubilo sodrugu iz Ljubljane imenovati prosjačenju, a govornik vpraša, kaj naj bi vesten poslanec sicer storil, če mu je po obstrukciji zabranjeno idrijske razmere, kakor je to vajeno storiti, razpravljati v zbornici sami. Nečuvstveno je slišati, da se nad njegovim in njegovega tovariša iz deželnega zbora postopanjem izpodtika član tiste stranke, katere se je pulila za lavoriko razsa-

janja v državnem zboru. Tiste stranke, katere je s pobalinskim svojim obsašanjem ustavila vsako delovanje državnega zbora. In ti politični proroki, kateri so stali na strani Nemcev v boju proti Slovanom, pomagali so Nemcem ravno pri vprašanju, ko so se ti v svoji brezobzirnosti in ošabnosti protivili, da se Slovanom izpolni jeden del jim v ustavnih zakonih zajamčenih pravic. Ti proroki imajo še drznost vabiti k sebi slovenske delavce in jih begati s frazami, to je besedami namenjenimi motiti le nevedne in neuke poslušalce. — To si zapomnite idrijski delavci, ki Vas je rodila slovenska mati!

Tudi temu poročilu je sledilo živahno pritrjevanje zborovalcev. Prešlo se je potem na posvetovanje o bratovskih skladnicah.

G. dr. Majaron je vpeljal to posvetovanje z najprej splošnim označenjem onih točk, glede katerih so izpremembe želeli. V podrobni debati pokazal se je odposlanec socijalne demokracije, koliko mu je prav za prav za izboljšanje razmer delavstva. Izginil je, in šele, ko je občinstvo glasno vpraševalo, kje je, se je zopet prikazal ter med vsem posvetovanjem v jednomer trobil, kaj bi se posvetovalo o bratovskih skladnicah, to je socijalno-demokratska stranka že vse rešila. Odslej pa ga ni bilo več ukrotiti, motil je vse nadaljno posvetovanje, tako, da je dr. Majaron zahteval, da se mora ta človek umakniti, če se hoče posvetovanje dokončati. Ker Zadnik tega ni hotel storiti, se je posvetovanje pretrgalo in shoda je bil konec.

Omeniti je treba, da med zaupniki rudarstva, ki so dan pred shodom posvetovali skladnična pravila, so bili tudi najgorenejši pristaši Zadnika in njegove stranke, ki so pa z vneto pri posvetovanju sodelovali. Ti imajo priliko sedaj soditi, kakšni so socijalni demokratje in njih vodje pri delu v prid delavstva.

V obče pa je bil ta shod jako poučen, in idrijsko delavstvo je dobilo dovolj gradiva, da razmišlja o tem, kakšna je socijalna demokracija in njeni načelaki, in ne dvomimo, da po treznem premisleku se mora od nje odvrtiti.

V Ljubljani, 25. avgusta.

Mladostni sen grofa Badenija, tako nekako piše veleoficiozni „Fremdenblatt“, je bil sestaviti si večino iz Poljakov, Čehov in nekaterih, zlasti čeških Nemcev. V dšego tega se je polotil rešitve perečega narodnega vprašanja. Grof Badeni je spoznal, da sprava med Čehi in Nemci ni prej možna, dokler ne bosta obe stranki na istem stališču, v istih razmerah. Čehi imajo sicer v deželnem zboru večino, a Nemci so vendar le beati possidentis, gospodarji, dočim so Čehi v marsičem za njimi in faktično niso z njimi ravnopravni. V ta namen je izdal grof Badeni jezikovne naredbe, ki bi Nemcem ne bile v škodo, ki bi Čehi naredile jednako pravne Nemcem, tako da bi se potem oba kompacistenti kot ravnopravna faktorja pogajala za spravo, kar je bil predpogoj, kateri so stavljali Čehi. Z izjelojjenjem zadnjega spravnega poskusa pa se je razpršil sen grofa Badenija v nič. No, navzlic temu grof Badeni ne odstopi, pač pa se izvrše v notranji politiki važne izpremembe. Ta veleoficiozna pojasnila, ki toli odkrito razkrivajo intencije grofa Badenija, prijavlja bje prav dobro informovana in velegledna oseba, ki je bržčas dr. Rittner ali pa sekcijski šef Blumenfeld.

Nemški deželni in državni poslanci na Češkem so imeli 23. t. m. v Pragi svoj shod, da se posvetujejo radi spravnih konferenc. Popoldne je imel izvrševalni odbor pod predsedstvom dr. Schlesingerja sejo, da določi resolucije. Popoldne pa se je vršil pod predsedstvom višjega deželnega maršala namestnika Lipperta shod 63 poslancev. Po prečitauju vabila, katero je poslal grof Badeni dr. Schlesingerju, naj se udeleži 26. t. m. v palači ministerskega sveta vršeče se konference, izjavil je Lippert, da je pripravljali odsek sklenil, da se konference ni udeležiti. Na to je prečital dve resoluciji, ki sta bili z dolgotrajnim odobravanjem sprejeti. Prva resolucija naglašja, da zahtevajo nemški državni poslanci še vedno, 1. naj se uredi jezikovne razmere z a k o n s k i m (ne pa naredbenim) potom; 2. da zahtevajo, naj se naredbe odpravijo, ker žalijo nemški narod, ker so vzrok, da niso Nemci v vseh deželah jednakoopravni, ker pospešujejo tvoritev češke države ter spravljajo s tem obstoj ustave in jednotnosti monarhije v nevarnost; 3. da se čutijo v popolnem soglasju s svojim narodom, ki je izrazil svojo voljo v tisočih

peticijah in sklepah občin, mest, okrajev in društev 4. da se po naročilu svojih volilcev ne smejo udeležiti nikakih obravnav, dokler se ne odpravijo naredbe, ki zatirajo svobodno izražanje mnenja v besedi ali v pismu; 5. da vlada noče podati strankam z odstranitvijo naredb neutralnih tal, nego da hoče naredbe le izpremeniti; 6. da se sedaj ne gre več za nemško-češko vprašanje, nego za ohranitev pogojev narodaega življenja Nemcev na Avstrijskem; iz teh vzrokov se izreka shod proti udeležbi nemških poslancev 26. t. m. vršeče se konference. Druga resolucija pa naglašja, da so se izkazali Čehi l. 1890. pri spravnih obravnava „nezveste“, da se vlada v svojih predlogih ne ozira na želje Nemcev, da se ne omenja l. 1890. obljubljena samouprava, obmejitve okrajev, ustanovitev deželnozbornskih kurij s posebnimi pravicami, nego da se spominja izjave deželnega glavarja z dne 26. prosinca 1897, katero so nemški poslanci že najodločnejše pobijali. Končno izjavljajo poslanci, da bodo vstrajali v najodločnejšem odporu napram dosedanjemu vladnemu sistemu, ki hoče na stroške državo vzdržujočega (!) nemštva poslovaniti in razkosati državo. — Te dve resoluciji izroči grof Badeniju dr. Schlesinger.

V hrvatskem deželnem zboru so 23. t. m. po zaključitvi verifikacijske debate, kakor se je bilo že nadejati, ovrgli še storičopozicijskih volitev, dočim so volitev Darénčina potrdili. Tudi nujni predlog dr. Ružića glede nečuvstvenega zatiranja opozicijskega časopisa, zatiranja, katero v vsej Avstriji nima para, so ovrgli. Ta dva sklepa sijajno označujeta do kolike stopinje politične propalosti je že prišla madjaronska večina v hrvatskem saboru.

Sprejem Faureja v Rusiji je bil nad vse pričakovane prisrčen in sijajen. Car se je peljal Faureju prav do Kronstadta nasproti. Veliki knez Aleksij pa se je peljal s carsko ladijo „Strela“ predsednikovi ladiji „Pothnau“ nasproti ter je sprejel Faureja na svojo ladijo. „Strela“ je pripeljala potem Faureja do carske ladije „Aleksandre“, kjer se je vršil sprejem. Car in predsednik sta se dvakrat poljubila. Med gromenjem topov, sviranjem obeh himen, vriskanjem morarjev in vihanjem neštevilnih zastavic je predstavljaj car Faureju svoje sijajno spremstvo. Ko se je peljal Faure v Petrov dvor, obsipale so ga dame s cvetjem in nešteta množica je vpila navdušene pozdrave. Faure je obiskal takoj tudi carico. Peterburško časopisje povdarja složno veliki pomen tega prvega poseta francoskega predsednika, zatrjuje jedinstvo obeh narodov ter se spominja pobratimstva Rusov in Francozov ob priliki slavnosti v Kronstadtu in v Toulonu. Povdarja se pa tudi veliki pomen tega poseta za ohranitev evropskega miru. Nemški časopisi poročajo seveda jako pristranski ter kolikor možno tajé krasoto in važnost tega sestanka. Iz najmanjše stvarice sklepajo po svoje — slabo, a iz vsega pišačenja gleda le blede zavist.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 25. avgusta.

— (Vseslovenski shod.) S Koroškega se nazn piše: Govori se, da je prevzel težavno nalogo, poročati na vseslovenskem shodu o koroških razmerah, naš vrli in neumorno marljivi deželni posl. g. France Grafenauer. Kdor pozna moža, kako se trudi po shodih, v tmimi se nahajajoče slovensko ljudstvo na Koroškem prebaditi, kdor ve, da ga ni shoda, kjer bi on ne bil navzoč, pa naj se shod vrši še tako daleč, gotovo ga on ne zamudi, kdor pazljivo zasleduje njegovo vestno in odločno delovanje v deželnem zboru, ta mora priznati, da se ni mogel boljši referent izbrati, kakor ravno gosp. Grafenauer. Prepričani smo pa tudi, da bode gosp. poslanec častno in izvrstno izvršil dano mu nalogo. Bog nam daj več tako pridnih in vestnih poslancev!

— (Potresne doklade) Poštni uradniki čakajo še vedno na potresne doklade. Drugi državni uradniki so jih že dobili, samo poštni uradniki morajo še ugihati, kaj je s to podporo. To je gotovo nepravilno in, ker najbrž izvira iz birokratične počasnosti, tudi graje vredno. Upamo, da bode zadostoval ta migljaj in da se pristojni gospodje podvizajo nakazati poštnim uradnikom potresne doklade.

— (Iz o. kr. mestnega šolskega sveta.) O redni seji, katere se je vršila 17. dne t. m., smo

